

Būtisks kaitējums nav Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma obligāta pazīme

Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā divas no paredzētajām kvalificējošām pazīmēm ir konstatēto darbību izdarīšana ar vardarbības piemērošanu un personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, kas katra par sevi ir Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīme, savukārt būtiska kaitējuma radīšana ir tikai Krimināllikuma 279.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma obligāta pazīme.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas

Senāta Krimināllietu departamenta

2011. gada 31. augustā

LĒMUMS

Lietā SKK – 257/2011

(Krimināllieta Nr. 11096001707)

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departaments šādā sastāvā:

senators referents A.Freibergs,

senators P.Dzalbe,

senatore I.Radzeviča

izskatīja rakstveida procesā lietu sakarā ar apsūdzētā I.T., cietušo J.T. un M.B. pārstāves Indras Dogādozas kasācijas sūdzībām un Rīgas pilsētas Kurzemes rajona prokuratūras prokurora A.Nikolajeva kasācijas protestu par Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2011.gada 14.februāra spriedumu un

k o n s t a t ē j a

Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2008.gada 20.novembra spriedumu

I.T., personas kods [..],

atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 279.panta otrās daļas ar naudas sodu 60 minimālo mēnešalgu jeb Ls 9600 apmērā.

A.D., personas kods [..],

atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 279.panta otrās daļas ar naudas sodu 30 minimālo mēnešalgu jeb Ls 4800 apmērā.

Kaitējuma kompensācija cietušajiem J.T., J., M.B. netika noteikta, atzītas kaitējuma atlīdzināšanas tiesības civiltiesiskā kārtībā.

Piedzīts no I.T. un A.D. solidāri J.T. labā Ls 1448,60 atlīdzība par zvērinātas advokātes Indras Dogādozas veikto darbu cietušo J.T. un M.B. pārstāvībai krimināllietā.

Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas spriedumu I.T. un A.D. atzīti par vainīgiem un sodīti pēc Krimināllikuma 279.panta otrās daļas par patvarību - patvaļīgām darbībām, apejot normatīvajā aktā noteikto kārtību, personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, ja šo darbību tiesiskumu apstrīd cita persona, ja šo darbību rezultātā radīts būtisks kaitējums un tās saistītas ar vardarbību.

Atbilstoši pirmās instances tiesas spriedumā konstatētajam, noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apstākļos.

„I.T., zinot, ka 2006.gada 27.decembrī viņa meita J., personas kods [..], kopā ar savu māti J.T. un mātes draugu M.B. atlidoja uz Latviju, lai pavadītu Ziemassvētku brīvdienas, nolēma izmantot savas tiesības satikties ar savu meitu J. un paņemt viņu pie sevis skolas brīvdienā laikā, kā tas noteikts Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2006.gada 10.maija lēmumā starp I.T. un J.T. 2006.gada 10.maijā noslēgtā izlīguma 3.punktā.

I.T. bijusī sieva J.T., kurai ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2006.gada 10.maija lēmumu starp I.T. un J.T. 2006.gada 10.maijā noslēgtā izlīguma 1.punktā noteiktas tiesības īstenot ikdienas aizgādību pār mazgadīgo J., atteicās izpildīt viņa lūgumu, nedeva viņam atļauju satikties ar J., lai paņemtu meitu pie sevis skolas brīvlaikā un paziņoja, ka J. nevēlas satikties un pavadīt laiku ar I.T.

I.T., uzskatot, ka viņa bijusī sieva J.T. nepilda Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2006.gada 10.maija lēmuma un starp I.T. un J.T. 2006.gada 10.maijā noslēgtā izlīguma 1.punkta un 3.punkta noteikumus, un zinot kārtību, kādā veidā piespiedu kārtā izpildāms tiesas lēmums, lai nodrošinātu tā izpildi, pamatojoties uz civillietā Nr.CA 2347/18-2006 2006.gada 10.maijā pieņemto lēmumu, 2006.gada 29.decembrī vērsās Rīgas apgabaltiesā ar lūgumu izsniegt viņam izpildu rakstu par saskarsmes tiesībām ar meitu J. Nesagaidījis tiesas izpildu rakstu, I.T. nolēma satikties ar J., paņemt J. pie sevis skolas brīvlaikā pret J.T. gribu, patvaļīgi un neievērojot Civilprocesa likuma 539.panta pirmās daļas 1.punktā, 540.panta pirmās daļas 1.punktā, 541.pantā, 555.pantā, 556.pantā noteikto tiesas lēmuma piespiedu izpildes kārtību.

Lai realizētu savu nodomu I.T. 2006.gada decembrī, izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā un vietā vienojās ar A.D. un izmeklēšanā nenoskaidrotiem vīriešiem

par to, lai patvaļīgi, neievērojot likumā noteikto kārtību, pret J.T. gribu paņemt J. pie sevis.

I.T. 2007.gada 3.janvārī ap plkst. 15:00, zinot, ka J. kopā ar savu māti J.T. un M.B. atrodas ciemos pie J.T. mātes A.Š., kura dzīvo Rīgā, [..] prospektā [..], pēc iepriekšējās vienošanās, kopā ar A.D. un ar pirmstiesas izmeklēšanas laikā nenoskaidrotiem vīriešiem, piebrauca A.D. lietošanā esošajā automašīnā BMW X5, valsts reģistrācijas numurs [..], un gaidīja J. netālu no mājas Nr.[..] [..] prospektā, Rīgā.

Kad J. kopā ar māti J.T. un M.B. izgāja no mājas kāpņu telpas Rīgā, [..] prospektā [..], saskaņā ar iepriekš sadalītām darbībām, izmeklēšanā nenoskaidrotie vīrieši, ieraugot J., izlēca no automašīnas, lai paņemt J. Divi no izmeklēšanā nenoskaidrotiem vīriešiem pieskrēja pie J. un J.T., lai pret J.T. gribu paņemt J. Viens no izmeklēšanā nenoskaidrotajiem vīriešiem pieskrēja pie M.B., pagrūda viņu, satvēra M.B. aiz rokas, turēja viņu, nedeva iespēju viņam palīdzēt J., J.T., un turot M.B. aiz rokas, ne mazāk kā divas reizes mēģināja ar dūri iesist M.B. pa seju, bet M.B. izvairījās no sitieniem.

J.T. redzot, ka izmeklēšanā nenoskaidrotie vīrieši mēģina atņemt viņai meitu, skrēja projām, turot J. pie rokas. Divi izmeklēšanā nenoskaidrotie vīrieši panāca viņas un mēģināja izraut no J.T. rokas J. Viņiem tas neizdevās, viens no izmeklēšanā nenoskaidrotajiem vīriešiem ar dūri iesita J.T. pa kreiso plecu. J.T. turpināja pretoties, izmeklēšanā nenoskaidrotais vīrietis iesita viņai ar dūri pa plecu, no saņemtā sitiena viņa nokrita zemē un palaida J. roku. Viens no izmeklēšanā nenoskaidrotajiem vīriešiem paņēma J. uz rokām un aiznesa uz automašīnu BMW X5 valsts reģistrācijas numurs [..], kurā viņus gaidīja I.T. Tādējādi J.T. tika nodarīts viegls miesas bojājums - labās rokas sasitums ar zemādas asinsizplūdumu, kas neizraisa veselības traucējumus uz ilgāku laiku kā sešas dienas. Izmeklēšanā nenoskaidrotie vīrieši kopā ar J. iesēdās minētajā automašīnā, izmeklēšanā nenoskaidrotais vīrietis palaida M.B., aizskrēja līdz automašīnai un ielēca tajā. I.T. kopā ar A.D., izmeklēšanā nenoskaidrotajiem vīriešiem un J. no nozieguma vietas aizbrauca. Aizbraukuši no nozieguma vietas, I.T. kopā ar J. pārsēdās I.T. lietošanā esošajā automašīnā un aizveda J. uz dzīvokli Nr. [..], [..], Rīgā. Pēc tam I.T. policijas darbiniekiem atteicās nosaukt J. atrašanās vietu.

Tādējādi I.T., pastāvot strīdam par kārtību, kādā izmantojamas saskarsmes tiesības, un zinot kārtību, kādā veicama tiesas lēmuma izpilde piespiedu kārtā, patvaļīgi, apzināti neievērojot Civilprocesa likuma 539.panta pirmās daļas 1.punktā, 540.panta pirmās daļas 1.punktā, 541.pantā, 555.pantā, 556.pantā noteikto tiesas nolēmuma piespiedu izpildes kārtību, pēc iepriekšējās vienošanās grupā ar A.D. un izmeklēšanā

nenoskaidrotiem vīriešiem, lietojot vardarbību, izdarīja patvarību, ar ko nodarīja būtisku kaitējumu, kas izpaudās J. aizvedot no mātes J.T. I.T., A.D. un izmeklēšanā nenoskaidrotie vīrieši nelikumīgi aizvedot J. bez viņas mātes J.T. piekrišanas apdraudēja J. un J.T. Civillikuma 181.pantā aizsargātās intereses un tiesības - uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus starp jebkuru no vecākiem un bērnu. I.T. darbību rezultātā J. tika nodarīta psiholoģiska trauma, tās dēļ viņai bija jāārstējas pie psihologa.”

Izskatot krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzēto A.D., I.T. un viņu aizstāvju, kā arī cietušo pārstāves I.Dogādovas iesniegtajām apelācijas sūdzībām, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija ar 2011.gada 14.februāra spriedumu Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2008.gada 20.novembra spriedumu atcēla.

I.T. atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 20.panta otrajā daļā un 279.panta otrajā daļā un sodīts ar naudas sodu 60 minimālo mēnešalgu apmērā jeb Ls 9600.

A.D. celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 279.panta otrās daļas atzīts par nevainīgu un attaisnots.

Kaitējuma kompensācija cietušajai J.T. noteikta daļēji. Piedzīts no I.T. J.T. labā Ls 3561 par advokātes I.Dogādovas veikto darbu J.T. un M.B. pārstāvības realizēšanā.

Kaitējuma kompensācija cietušajam M.B. nav noteikta.

Krimināllietu tiesas kolēģija atzina, ka apsūdzētais I.T. organizēja patvarības - patvaļīgu darbību izdarīšanu, saistītu ar vardarbību, apejot normatīvajā aktā noteikto kārtību, personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, radot būtisku kaitējumu, un šo darbību tiesiskumu apstrīd cita persona.

Noziedzīgs nodarījums izdarīts šādos tiesas kolēģijas konstatētos apstākļos.

„Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2006.gada 10.maija lēmumu apstiprināts izlīgums starp I.T. un J.T. Saskaņā ar izlīguma 1.punktu noteiktas tiesības īstenot ikdienas aizgādību pār mazgadīgo J.

2006.gada 27.decembrī J.T. kopā ar meitu J. un M.B. ieradās Latvijā, lai pavadītu Ziemassvētku brīvdienas.

I.T., zinot, ka viņa meita J. kopā ar māti ieradīsies Latvijā, nolēma izmantot savas tiesības satikties ar meitu un paņemt viņu pie sevis skolas brīvdienu laikā, atbilstoši Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2006.gada 10.maija lēmuma nosacījumiem.

J.T. atteicās izpildīt I.T. lūgumu atļaut satikties viņam ar meitu skolas brīvlaikā, paziņojot, ka J. nevēlas satikties un pavadīt laiku ar I.T.

I.T., uzskatot, ka viņa bijusī sieva J.T. nepilda Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2006.gada 10.maija lēmumu, un, zinot kārtību, kādā veidā izpildāms tiesas lēmums, lai nodrošinātu tā izpildi, 2006.gada 29.decembrī vērsās Rīgas apgabaltiesā ar lūgumu izsniegt viņam izpildu rakstu par saskarsmes tiesībām ar meitu J. Nesagaidot izpildu rakstu, I.T. nolēma satikties ar J., paņemt viņu pie sevis skolas brīvlaikā pret J.T. gribu, patvaļīgi un neievērojot Civilprocesa likuma 539.panta pirmās daļas 1.punktā, 540.panta pirmās daļas 1.punktā, 541.pantā, 555.pantā, 556.pantā noteikto tiesas lēmuma piespiedu izpildes kārtību.

Lai realizētu savu nodomu, I.T. 2006.gada decembrī precīzi nenoskaidrotā laikā un vietā, norādot, ka viņa bijusī sieva nepilda tiesas lēmumu par saskarsmes tiesībām ar bērnu, vienojās ar A.D. un izmeklēšanā nenoskaidrotām personām par to, lai paņemtu J. pie sevis. A.D., neapzinoties I.T. darbību prettiesisko raksturu, piekrita viņam palīdzēt.

I.T. 2007.gada 3.janvārī ap pulksten 15.00, zinot, ka J. kopā ar savu māti J.T. un M.B. atrodas ciemos pie A.Š., kura dzīvo Rīgā, [..] prospektā Nr. [..], saskaņā ar vienošanos kopā ar A.D. un pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotām personām, ar A.D. lietošanā automašīnu BMW X5, Nr. [..], piebrauca netālu pie mājas Nr. [..] prospektā, Rīgā.

Kad J. kopā ar māti J.T. un M.B. iznāca no mājas Nr. [..] prospektā, Rīgā saskaņā ar iepriekš sadalītām lomām, izmeklēšanā nenoskaidrotās personas, ieraugot J., izlēca no automašīnas, lai paņemtu J. A.D. palika automašīnā kopā ar I.T., sēžot pie stūres, iedarbināja automašīnas dzinēju. Divas no nenoskaidrotām personām pieskrēja pie J. un J.T., lai paņemtu J., trešā nenoskaidrotā persona šajā laikā pieskrēja pie M.B. un pagrūda viņu, taču viņš nenokrita. Nenoskaidrotā persona saķēra M.B. aiz rokas un turēja viņu, nedodot iespēju palīdzēt J. un J.T. Nenoskaidrotā persona, turot M.B. aiz rokas, ne mazāk kā divas reizes mēģināja viņam iesist ar dūri pa seju, taču viņam tas neizdevās, jo M.B. no sitieniem izvairījās.

J.T., redzot, ka divas nenoskaidrotās personas mēģina viņai atņemt meitu, sāka skriet no viņiem projām, turot aiz rokas J. Nenoskaidrotās personas viņas panāca, mēģināja izraut J.T. no rokas J. Kad tas neizdevās, nenoskaidrotā persona iesita J.T. ar dūri pa kreiso plecu, J.T. turpināja pretoties, tad nenoskaidrotā persona iesita viņai ar dūri pa plecu un no sitiena J.T. nokrita zemē un palaida J. roku. Viena no nenoskaidrotajām personām paņēma J. uz rokām un aiznesa uz automašīnu BMW X5 ar reģistrācijas [..], kurā viņu gaidīja I.T. un A.D. Pēc kā A.D. uzsāka lēnām braukt, gaidot trešo nenoskaidroto personu. Redzot, ka J. iesēdināta automašīnā, trešā nenoskaidrotā persona

palaida M.B., aizskrēja līdz A.D. vadītajai automašīnai un ielēca tajā un aizbrauca. Aizbraucot no nozieguma vietas, I.T. kopā ar J. pārsēdās viņa lietošanā esošajā automašīnā un aizveda J. uz dzīvokli Nr.[..] laukumā Nr.[..] Rīgā. Pēc tā, kad I.T. uzzināja, ka uzsākts kriminālprocess, viņš bērnu 2007.gada 6.janvārī nodeva J.T.

Nodarījuma rezultātā J.T. tika nodarīti miesas bojājumi - labās rokas sasitums ar zemādas asinsizplūdumu, kas pēc sava rakstura pieskaitāms viegliem miesas bojājumiem, kas neizraisa veselības traucējumus uz laiku virs sešām dienām.

Tādā veidā I.T., pastāvot strīdam par kārtību, kādā izmantojama saskarsmes tiesības, iepriekš zinot kādā kārtībā jāveic tiesas lēmuma izpilde piespiedu kārtā, organizēja patvaļīgu darbību izdarīšanu, apzināti apejot likumā noteikto kārtību, kas reglamentē tiesas sprieduma piespiedu izpildi. I.T. izplānoja noziedzīgo nodarījumu un iesaistīja tajā citas personas, kuras pielietoja vardarbību, nodarot būtisku kaitējumu, kas izpaudās kā J. pārvietošanās brīvība, jo J. pret viņa gribu, ar fizisku spēku tika iesēdināta automašīnā un aizvesta no mātes J.T. Ar noziedzīgo nodarījumu tika apdraudētas J. un J.T. ar likumu aizsargātās intereses un tiesības, proti, apdraudētas J.T. Civillikuma 181.pantā noteiktās tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu, liedzot J. un J.T. savā starpā sazināties, apdraudēja J. Civillikuma 181.pantā garantētās tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar jebkuru no vecākiem. Noziedzīgo darbību rezultātā J. tika radīti negatīvi pārdzīvojumi, kas radīja psiholoģisku traumu.”

Šādas I.T. darbības kvalificētas kā noziedzīgs nodarījums, kas paredzēts Krimināllikuma 20.panta otrajā daļā un 279.panta otrajā daļā.

Par šo spriedumu kasācijas protestu iesniedza Rīgas pilsētas Kurzemes rajona prokuratūras prokurors A.Nikolajevs, kasācijas sūdzības iesniedza apsūdzētais I.T., cietušo J.T. un M.B. pārstāve I.Dogādova.

Prokurors kasācijas protestā lūdz atcelt spriedumu un lietu nosūtīt jaunai iztiesāšanai.

Prokurors norāda, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2011.gada 14.februāra spriedums ir nelikumīgs, pretrunīgs un nepamatots, tiesas kolēģija pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 511.panta otrās daļas, 512.panta otrās daļas pārkāpumus, 574.panta 1., 2.punktā norādītos pārkāpumus, kas noveda pie nelikumīga sprieduma pieņemšanas.

Tiesa pārkvalificēja apsūdzētajam I.T. inkriminētās darbības no Krimināllikuma 279.panta otrās daļas uz Krimināllikuma 20.panta otro daļu un 279.panta otro daļu, atzīstot, ka apsūdzētā I.T. darbības kvalificējamās kā patvarības izdarīšanas organizēšana. Tiesa secināja, ka I.T. pats tieši nav piedalījies noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, taču ir to organizējis, izplānojot to un iesaistot tajā citas personas.

Prokurors uzskata, ka tiesa nepamatoti piemēroja Krimināllikuma 20.panta otro daļu.

Tiesa nepamatoti secināja, ka patvarība kā noziedzīgais nodarījums pabeigta ar brīdi, kad pirmstiesas izmeklēšanas laikā nenoskaidrota persona, pielietojot vardarbību, iesēdināja J. automašīnā un aizveda no mājas Nr. [...] prospektā, Rīgā.

Prokurors uzskata, ka I.T. personīgi piedalījās noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, jo viņš bija klāt noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas vietā un brīdī. Viņš ne tikai deva norādījumus pirmstiesas izmeklēšanas laikā nenoskaidrotiem vīriešiem un A.D., bet arī pats veica noziedzīgas darbības, kas izveidoja Krimināllikuma 279.panta otrās daļas noziedzīgā nodarījuma sastāva objektīvo pusi.

Protestā norādīts, ka I.T. inkriminētais noziedzīgais nodarījums izveido Krimināllikuma 23.panta trešajā daļā paredzēto atsevišķu turpinātu noziedzīgu nodarījumu un tādējādi netika pabeigts tikai ar nenoskaidroto personu veiktajām darbībām, cietušās J. vardarbīgu atņemšanu mātei un ievietošanu A.D. vadītajā automašīnā, bet noziedzīgais nodarījums turpinājās, A.D. vadot automašīnu, kurā atradās cietusī J., un ar I.T. veiktajām darbībām, vēlāk meitu aizvedot un noslēpjot dzīvoklī Nr. [...] laukumā [...], Rīgā.

Visas šīs darbības bija vērstas uz viena kopīga mērķa sasniegšanu un tās aptvēra vainīgo personu vienots nodoms, iepriekš savstarpēji par to vienojoties un sadalot lomas izvirzītā mērķa sasniegšanai.

Tiesa, kvalificējot I.T. darbības pēc Krimināllikuma 20.panta otrās daļas un 279.panta otrās daļas, nepamatoti nav ņēmusi vērā tiesas sēdē noskaidrotus un par pierādītiem atzītus lietas faktiskos apstākļus un nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 20.pantu, kas atbilstoši Kriminālprocesa likuma 574.panta 2.punkta noteikumiem ir Krimināllikuma pārkāpums.

Ņemot vērā, ka I.T. inkriminēta noziedzīgā nodarījuma izdarīšana grupā pēc iepriekšējās vienošanās, iepriekš sadalot pienākumus, nevar uzskatīt par pamatotu tiesas kolēģijas secinājumu, ka viņš nepiedalījās noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Protestā norādīts, ka tiesa, vērtējot A.D. darbības, nepamatoti atsaucās uz Krimināllikuma 20.panta septīto daļu.

2011.gada 14.februāra spriedumā tiesa uzskatīja par pierādītu, ka „... A.D., neapzinoties I.T. darbību prettiesisko raksturu, piekrita viņam palīdzēt ...”.

Prokurors uzskata, ka Krimināllikuma 20.panta septītās daļas nosacījumus var attiecināt tikai uz noziedzīgā nodarījuma dalībniekiem, bet no I.T. inkriminētā noziedzīgā nodarījuma apraksta izriet, ka A.D. tikai bija noziedzīga nodarījuma izdarīšanas vietā, bet neveica nevienu noziedzīgu darbību.

No tā var secināt, ka tiesa neuzskata A.D. par noziedzīgā nodarījuma līdzdalībnieku.

Prokurors norāda, ka tiesa, izvērtējot A.D. pretrunīgo un dažādo liecību ticamību, pārkāpa Kriminālprocesa likuma 511.panta otrās daļas, 512.panta un 128.panta prasības.

Tiesa, pretēji Kriminālprocesa likuma 525.panta prasībām, nav ievērojusi un sprieduma aprakstošajā daļā nav norādījusi pierādījumus, kuri apstiprina tiesas izdarītos secinājumus. Pretēji Kriminālprocesa likuma 128.panta prasībām liecībās ietvertās ziņas par faktiem nav vērtētas saistībā ar A.D. veiktajām darbībām notikuma vietā, apjomā, ko tiesa atzinusi par pierādītu, un kas saistībā ar citiem lietā noskaidrotiem faktiem norāda uz apzinātu rīcību.

Tiesa atzina, ka A.D. par notikušo ir sniedzis katru reizi atšķirīgu notikumu izklāstu, uzskatot par pamatotu viņa apgalvojumu, ka viņš neatceras notikušo sakarā ar galvas traumu. Prokurors norāda, ka nav nekādu pierādījumu tam, ka A.D. guva galvas traumu, kura izraisīja atmiņas zudumu. No liecībām, kuras A.D. pašrocīgi sniedza pirmstiesas izmeklēšanas laikā, var secināt, ka viņš labi atceras notikušo (3.sējums, l.l. 58.-59., 60.-62., 63.-64., 65.-66., 70.-71., 72.-74.).

Neskatoties uz to, ka A.D. pirmstiesas un tiesas izmeklēšanas laikā mainīja savas liecības ar mērķi izvairīties no atbildības, tiesa neuzskatīja šādas viņa darbības par mēģinājumu maldināt tiesu.

Prokurors uzskata, ka tiesa nebija objektīva, jo ņēma vērā tikai tās A.D. liecības, kuras apšaubā viņa vainu inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, bet neņēma vērā liecības un faktus, kuri pierāda pretējo.

Protestā norādīts, ka tiesa neņēma vērā to, ka A.D. pēc noziedzīga nodarījuma izdarīšanas vairākas dienas slēpās no policijas un ka viņa pirmie pašrocīgi sniegtie paskaidrojumi praktiski neatšķiras no I.T. paskaidrojumiem, kas liecina par to, ka A.D. un I.T. arī pēc noziedzīga nodarījuma izdarīšanas, uzzinot, ka ir uzsākts kriminālprocess,

saskaņoja savas liecības, lai nodrošinātu sev alibi. Tas viss ir pretrunā ar tiesas kolēģijas viedokli, ka nav gūti pietiekami un pārliecinoši pierādījumi tam, ka A.D. zināja par I.T. noziedzīgo nodomu un piedalījās noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Prokurors norāda, ka tiesa, vērtējot pirmstiesas un tiesas izmeklēšanas laikā gūtos pierādījumus, pārkāpa Kriminālprocesa likuma 128.panta trešās daļas prasības.

Protestā norādīts, ka tiesa pārkāpa Kriminālprocesa likuma 350.-351.pantā paredzētās cietušās J. tiesības uz kompensāciju par morālo aizskārumu.

Kā var redzēt no krimināllietas materiāliem, nepilngadīgas cietušās J. pārstāve J.T. pirmās instances tiesā iesniedza kopīgu kompensācijas pieteikumu Ls 44265 apmērā, no tā kā morālo kaitējumu norādot Ls 40000.

Šo kompensācijas pieteikumu gan Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesā, gan apelācijas instances tiesā uzturēja arī nepilngadīgās cietušās J. pārstāvis - Rīgas bāriņtiesa.

Pirmās instances tiesa nenoteica cietušanai J.T. kaitējuma kompensāciju, atzīstot viņas tiesības uz kaitējuma atlīdzināšanu civiltiesiskā kārtībā.

Apelācijas instances tiesa spriedumā norādīja, ka cietusī J.T. savā un nepilngadīgās J. vārdā lūgusi piedzīt kaitējuma kompensāciju Ls 44265, kā morālo kaitējumu norādot Ls 40000, bet nenorādīja, ka to lūdzis arī nepilngadīgās cietušās J. pārstāvis - Rīgas bāriņtiesa.

Prokurors uzsver, ka apelācijas instances tiesai nebija pamata uzskatīt, ka cietušanai J.T. bija tiesības uzturēt kompensācijas pieteikumu arī savas nepilngadīgās meitas J. interesēs, jo saskaņā ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2008.gada 7.novembra un 2008.gada 10.novembra lēmumiem par nepilngadīgās J. pārstāvi krimināllietā tika atzīta Rīgas bāriņtiesa.

Tāpēc Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijai bija jāvērtē katru pieteikto kompensācijas pieteikumu atsevišķi.

Prokurors norāda, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija, taisot spriedumu, pārkāpa Kriminālprocesa likuma 128.panta otrās, trešās daļas, 511.panta otrās daļas, 512.panta otrās daļas, 525.panta, 528.panta 9.punkta, 574.panta 1., 2.punkta, 575.panta trešās daļas prasības.

Cietušo J.T. un M.B. pārstāve I.Dogādova kasācijas sūdzībā lūdz atcelt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2011.gada 14.februāra spriedumu daļā par materiālās kompensācijas apmēru un morālā aizskāruma kompensācijas nenoteikšanu

cietušajām J.T. un J., nosakot pieteiktās kompensācijas apmērā, kādā cietusī tās uzturēja pirmās instances un apelācijas instances procesā.

Tiesas kolēģija nepamatoti izdarīja secinājumu, ka J.T. nav vēlējusies pildīt tiesas nolēmumu, ar kuru apstiprināts izlīgums starp I.T. un J.T. par saskarsmes tiesībām ar meitu.

Tiesas kolēģija izdarīja nepamatotu secinājumu arī attiecībā uz apstākli, ka psiholoģiskās traumas radīšana J. ir saistāma ar šķirtās T. ģimenes situāciju kopumā, ne tikai ar J. aizvešanu 2007.gada 3.janvārī, bet arī ar I.T. un J.T. nevēlēšanos veidot normālu savstarpējo saskarsmi jautājumos, kas attiecas uz meitu tā, lai no tā neciestu bērns.

Apelācijas instances tiesa savā spriedumā norādīja, ka, izvērtējot lietas materiālos esošos ekspertu atzinumus, lielāka ticamība piešķirama Austrijā veiktās ekspertīzes atzinumam.

Tiesa spriedumā norāda, ka ir pamats atzīt, ka J. aizvešanai 2007.gada 3.janvārī ir bijusi traumatiska iedarbība, kaut arī, laikam ejot, stāvoklis ir uzlabojies.

Pārstāve kasācijas sūdzībā atsauca uz Kriminālprocesa likuma 124.pantā noteikto.

Kasācijas sūdzībā norādīts, ka, tiesa, izsakot savu subjektīvo viedokli par to, ka psiholoģisko traumu J. radījusi ģimenes situācija kopumā un J.T. nevēlēšanās pildīt izlīguma nosacījumus, nonāk pretrunā ar spriedumā izdarīto secinājumu, ka, saskaņā ar eksperta Dr. M.W. atzinumu, ir pamats atzīt, ka J. aizvešanai 2007.gada 3.janvārī ir bijis traumatisks raksturs.

Pārstāve uzskata, ka tiesa spriedumā nepamatoti secinājusi, ka cietušie nav norādījuši morālā kaitējuma dziļuma un apjoma pamatojumu.

Pārstāve norāda, ka iepriekšminētie likuma pārkāpumi ir būtiski un noveduši pie nepamatota un nelikumīga nolēmuma daļā par noteikto kaitējuma kompensācijas apmēru J.T.

Apsūdzētais I.T. kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu daļā un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai.

I.T. uzskata, ka apelācijas instances tiesas spriedums ir pieņemts ar būtiskiem Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma pārkāpumiem, kas noveda pie nepareizas lietas izskatīšanas pēc būtības.

Izdarot nepamatotus secinājumus, abu instanču tiesas ir pārkāpušas Krimināllikuma 1.panta pirmās daļas normas.

Kasācijas sūdzības papildinājumos detalizēti atreferēts apelācijas instances tiesas spriedums, izklāstīts apsūdzētā viedoklis, pierādījumu vērtējums.

Būtiskie Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma pārkāpumi, kas noveda pie nepareizas lietas izskatīšanas, pēc I.T. ieskata, izpaudās šādi.

Apsūdzētais uzskata, ka M.B. liecības ir iegūtas ar likuma pārkāpumu un tiesas sēdē nolasītais viņa nopratināšanas protokols ir sastādīts ar rupjiem Kriminālprocesa likuma pārkāpumiem. Protokolā nav norādīts tulkotāja vārds, uzvārds, personas kods, tas ir, viņa personība nav identificēta. Protokolā ir daudz labojumu, kuri nekādi nav iepriekš norunāti un nav izlaboti. Nav ievērotas Kriminālprocesa likuma 11., 114.panta prasības, tā kā nav zināma persona, kurai izskaidrotas tiesības.

Tā kā tulkotājs nav policijas iestādes darbinieks, nav nekādu datu par to, vai tiešām šai personai bija atbilstoša kvalifikācija tulkojuma veikšanai.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 130.panta pirmo daļu kriminālprocesa laikā iegūtās ziņas par faktiem ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Ņemot vērā to, ka pārkāpumi, kuri pieļauti M.B. nopratināšanas laikā, ir būtiski un to ir daudz, šīs liecības nevar tikt izmantotas kā pierādījums lietā.

Apsūdzētais I.T. norāda, ka tiesas secinājums par to, ka cietušajiem un lieciniecei A.Š. nebūtu iemesls sacīt nepatiesību un nepamatoti apvainot apsūdzētos neatbilst patiesībai.

Sūdzībā plaši izklāstītas A.Š. liecības un aizstāvības argumenti apelācijas instances tiesā.

Apsūdzētais norāda, ka ne no tiesas sprieduma, ne no citiem materiāliem nav redzams, uz kāda pamata tiesa izdara secinājumu par to, ka A.Š. varēja vērot notiekošo, atrodoties pie loga. Tas neatbilst viņas liecībām. Liecinieces liecības tiesa vērtē ar rupjiem Kriminālprocesa likuma 511., 512.panta pārkāpumiem.

Līdz ar to ir pamats uzskatīt, ka A.Š. dod apzināti nepatiesas liecības, jo neko viņa neredzēja un nevarēja redzēt.

Apsūdzētais norāda, ka A.Š. liecības ir nepatiesas, detaļās nesakrīt ar J.T. liecībām un šīs pretrunas tiesas izmeklēšanas gaitā nebija novērstas.

Pēc I.T. domām, A.Š. liecībām jābūt izslēgtām no pierādījumu skaita. To pārbaudei ir jāveic izmeklēšanas eksperiments un jānoskaidro, vai viņa varēja redzēt no viņas norādītās vietas raksturotos notikumus.

Viens no apsūdzības punktiem ir apsūdzība vardarbības izmantošanā patvaļības veikšanas gaitā. Pēc apsūdzības versijas šo vardarbību attiecībā uz cietušo veica viena no izmeklēšanā nenoskaidrotajām personām.

Tā kā šīs personas nav noskaidrotas, tad neko nevar pateikt par šo personu darbību motīviem. Nevar izteikties par to, vai I.T. varēja zināt, pieļaut un pat uzstāt uz vardarbības pielietošanu no šo personu puses, ja viņas eksistētu. Tādā veidā nav iespējams noteikt viņu subjektīvo sakaru ar šo vardarbību. Nav iespējams runāt par subjektīvās puses pierādāmību vardarbības pielietošanas daļā.

Notikuma dalībnieku un aculiecinieku liecības ir pretrunīgas.

Sūdzībā norādīts, ka vieglu miesas bojājumu nodarīšana šajā gadījumā nav viens no „būtiska kaitējuma” veidiem, kas paredzēts Krimināllikuma 279.panta dispozīcijā. Miesas bojājumu nodarīšanu no nekonstatētas personas puses šajā gadījumā ir jākvalificē atsevišķi. Tāpēc no apsūdzības jāizslēdz miesas bojājumu nodarīšana.

Apelācijas instances tiesā aizstāvība vērsās ar lūgumu par dokumentu, kas raksturo J. psiholoģisko stāvokli, pievienošanu lietai. Tiesa pievienoja lietai tikai vienu dokumentu - 2010.gada 29.janvāra atzinumu Nr.33. Savukārt 2010.gada 30.janvāra atzinums netika pievienots lietas materiāliem, aizbildinoties ar to, ka tas neattiecas uz lietu. No šī dokumenta satura redzams, ka tas raksturo cietušās psiholoģisko stāvokli un viņas attieksmi pret notikušo.

Nepievienojot šo dokumentu lietas materiāliem, tiesa rupji pārkāpa Kriminālprocesa likuma 1.panta prasības. Tāpat pārkāpti Krimināllikuma 19., 20., 71.pantā noteiktie pamatprincipi. Šādā veidā tiesa pārkāpa tiesības uz aizstāvību, un šis pārkāpums ir būtisks, tas ietekmēja tiesas sprieduma likumību un pamatotību.

Tiesa pārkāpa Kriminālprocesa likuma 124., 128.panta prasības par to, ka jāpārbauda arī apsūdzētā iesniegtie pierādījumi (lieta SKK-9/2006).

Iztiesāšanas laikā pirmās instances tiesā tika iesniegti divi ekspertu psihologu atzinumi par J. Tiesa atsaucās uz šiem atzinumiem kā patiesākiem, nekā eksperta - psihologa V.S. atzinums.

Apsūdzētais citē Kriminālprocesa likuma 193., 194.pantu.

Dokumentus no Austrijas tiesa novērtēja kā ekspertu slēdzienus, nevis kā dokumentus, kādi tie pēc būtības ir.

Personas, kuras deva savus slēdzienus Austrijā, neatbilst prasībām, kādas Latvijā uzstādītas ekspertiem, tām nav dokumentu, kas apstiprinātu kvalifikāciju, un tās neatbilst Ekspertu likuma prasībām.

Izejot no šī formālā kritērija, šos dokumentus vajadzēja novērtēt kritiski.

Kasācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa izdarīja nepareizu secinājumu par to, ka ar I.T. darbībām ir nodarīts būtisks zaudējums.

Kā redzams no viņam, I.T., uzstādītās apsūdzības, viņš netiek apsūdzēts par to, ka pārkāpis Satversmē garantētās cietušo tiesības un intereses. Tādā veidā, traktējot I.T. darbības kā Satversmē garantēto pamattiesību pārkāpumu, tiesa acīmredzami iziet ārpus izvirzītās apsūdzības robežām, arī apsūdzība neatzina I.T. darbības par cietušo konstitucionālo tiesību pārkāpjošām.

Apsūdzētais I.T. norāda, ka viņš nepārkāpa bērna tiesības uz personības neaizskaramību un brīvību. Viņa darbības attiecībā uz meitu nepārkāpa pilnvaru robežas, kas piešķirtas viņam ar vecāku varu kā dabiskam savas meitas aizgādnim.

Konkrētajā gadījumā nebija pārkāptas J. tiesības arī Satversmes 110.panta izpratnē. Tiesa atzīst, ka J.T. darbības bija pretlikumīgas. Ar savām pretlikumīgajām darbībām viņa ne tikai provocēja I.T. darbības, bet arī neizpildīja tiesas lēmumu un pārkāpa savas meitas tiesības, kuras paredzētas Civillikuma 181.pantā.

Tiesas pozīcija ir neloģiska arī tajā ziņā, ka būtisks pārkāpums ir attiecināms tikai uz bērnu, tas ir, J. Pārējie cietušie tādā gadījumā nevar tikt nosaukti par cietušajiem un attiecībā uz jebkurām darbībām pret šīm personām viņu - I.T., jāattaisno.

I.T. norāda, ka viņa nodarījumā nav objektīvās puses, proti, nav konstatēts būtisks kaitējums.

Apsūdzētais norāda, ka viņa darbībās nav arī Krimināllikuma 279.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses.

No dokumentiem, kas atrodas krimināllietā, redzams, ka ilgā laika posmā cietusī ļaunprātīgi izvairījās no tiesas apstiprinātā mierizlīguma izpildes, tādēļ I.T. bija spiests vērsties dažādās valsts institūcijās. Tomēr šī vēršanās rezultātu nedeva un viņš ilgstoši nevarēja redzēt savu bērnu. Saskaņā ar tiesas lēmumu viņam uz to bija pilnas tiesības.

Apsūdzētais detalizēti izklāsta faktus par to, ka cietusī likusi šķēršļus tikties ar meitu, citē tiesību normas, juridiskajā literatūrā paustās atziņas.

Bez tam, kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesas spriedums ir pretrunīgs. No vienas puses, tiesa atzīst, ka I.T. nodarīja būtisku kaitējumu un rīkojās pretlikumīgi, ar ko nodarīja psiholoģisku traumu cietušajai. No otras puses, tiesa secina, ka ar lietas

materiāliem konstatēts, ka J.T. nav vēlējusies pildīt tiesas nolēmumu, ar kuru apstiprināts izlīgums starp I.T. un J.T. par saskarsmes tiesībām ar meitu J., liedzot iespēju I.T. tikties ar bērnu.

Bez tam, tiesa uzskata, ka psiholoģiskās traumas radīšana J. ir saistāma ar šķirtās T. ģimenes situāciju kopumā, ne tikai ar J. aizvešanu 2007.gada 3.janvārī, bet arī ar I.T. un J.T. nevēlēšanos veidot normālu savstarpējo saskarsmi jautājumos, kas attiecas uz J., tā, lai no tā neciestu bērns.

Tādā veidā no tiesas sprieduma nav skaidrs, par ko tieši tiek apsūdzēts I.T. un kādas viņa darbības ir atzītas par prettiesiskām.

Tiesas pierādītais prettiesiskums cietušās darbībām neietekmē spriedumu, kaut vai Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 7.punkta izpratnē. Šajā daļā tiesa nepiemēroja likumu, kuru vajadzētu piemērot. Tiesa pārkāpa Kriminālprocesa likuma 19.panta prasības, kas liecina par tiesas neobjektivitāti.

Tika aizskartas arī Satversmē un Kriminālprocesa likumā garantētās tiesības, kuras arī starptautiski nostiprinātas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta pirmajā daļā (tiesības uz taisnīgu un atklātu lietas savlaicīgu izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā ar likumu noteiktā tiesā) un 8.panta pirmajā daļā (tiesības uz savu privāto un ģimenes dzīvi, korespondences noslēpumu un dzīvokļa neaizskaramību). Tas ir būtisks Kriminālprocesa likuma 1.panta, 12.panta normu pārkāpums.

Tiesa, gatavojot spriedumu, nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 511.panta otro daļu, ka spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam. Spriedums nav pamatots ar likumā noteiktā kārtībā pārbaudītiem un nostiprinātiem pierādījumiem, turklāt ir pretējs arī loģikai.

Izskatot lietu, pārkāpts Kriminālprocesa likuma 519.pants, jo nav apspriests un izvērtēts, ka apsūdzēto izdarītajā nodarījumā nav noziedzīga nodarījuma sastāva un ka apsūdzēto piedalīšanās noziedzīgā nodarījumā nav pierādīta. Pārkāpts arī Kriminālprocesa likuma 520.pants.

Tiesa pārkāpa Kriminālprocesa likuma 527.panta otro daļu, kur reglamentēts, kas jānorāda notiesājoša sprieduma motīvu daļā, tas ir, jānorāda pierādījumi, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, motīvi, kāpēc tiesa noraidījusi citus pierādījumus, apsūdzētā atbildību pastiprinošos un mīkstinošos apstākļus, motīvus par konkrētā soda piemērošanu. Tiesa šo likuma normu nav ievērojusi, un arī šis pārkāpums ir novedis pie nepareiza un likumam neatbilstoša sprieduma taisīšanas.

Viss iepriekš teiktais attiecināms arī uz apelācijas instanci, jo saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564.panta noteikumiem tam jābūt ietvertam arī apelācijas instances tiesas nolēmumā.

Šāda tiesas rīcība ir būtiskā pretrunā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, tādejādi aizskarot Satversmē, likumos un starptautiski garantētās tiesības uz lietas izskatīšanu taisnīgā tiesā.

Apsūdzētais I.T. lūdz izskatīt lietu kasācijas kārtībā tiesas sēdē, ņemot vērā šādus apstākļus:

- tiesas procesā ir pieļauti būtiski Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma normu pārkāpumi,
- iztiesāšanas gaitā ir būtiski aizskartas Satversmē, likumā un starptautiski garantētās personas cilvēktiesības,
- tiesas spriedums ir balstīts uz pieņēmumiem, nevis pierādījumiem. Tas nav tiesisks un pamatots, neatbilst Kriminālprocesa likuma 511., 512.panta prasībām.

Apelācijas instances tiesa, izskatot lietu, ir pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 511., 512., 527.panta, kā arī 564.panta ceturtais un sestās daļas pārkāpumus, kurus konkrētā lietā var atzīt par būtiskiem Kriminālprocesa likuma pārkāpumiem šā likuma 575.panta trešās daļās izpratnē.

Pirmās instances tiesa, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 19.panta trešās daļas, 124.panta piektās daļas, 128. un 130.panta principus, vienpusīgi vērtējusi lietā iegūtos pierādījumus.

Kriminālprocesa likuma 585.panta otrās daļas kārtībā viedokli iesniegusi Ģenerālprokuratūras Krimināltiesiskā departamenta Tiesās izskatāmo krimināllietu nodaļas prokurore I.Ulmane.

Prokurore uzskata, ka apsūdzētā I.T. kasācijas sūdzība ir noraidāma, tā kā tajā pēc būtības tiek atkārtots apelācijas sūdzībā izteiktais - apstrīdēti lietā iegūtie pierādījumi un to novērtējums, ko atkārtoti pārbaudīja un izvērtēja apelācijas instance tiesa.

Prokurore norāda, ka apsūdzētā I.T. kasācijas sūdzībā formāli tiek norādīts uz, viņaprāt, lietā pieļautiem Kriminālprocesa likuma normu pārkāpumiem, faktiski viennozīmīgi lūdzot kasācijas instances tiesu atkārtoti pārbaudīt un izvērtēt pierādījumus.

Prokurore cietušo pārstāves iesniegto kasācijas sūdzību, kā arī prokurora A.Nikolajeva iesniegto kasācijas protestu uzskata par pamatotu.

Prokurore uzskata, ka apelācijas instances tiesa apsūdzētā I.T. darbības nepamatoti kvalificēja pēc Krimināllikuma 20.panta otrās daļas un 279.panta otrās daļas, uzskatot, ka viņš nav piedalījies noziedzīgas nodarījuma izdarīšanā, bet tikai to organizējis un izplānojis.

Izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus par vainīgo personu vienoto nodomu, lomu sadali un konkrētās viņa darbības, tiesa, pēc prokurores domām, nav ievērojusi Krimināllikuma 23.panta trešās daļas nosacījumus par turpinātu noziedzīgu nodarījumu, tāpēc nonākusi pie nepareiza secinājuma un nepamatoti piemērojusi Krimināllikuma 20.panta otrās daļas nosacījumus, kvalificējot I.T. darbības.

Prokurore norāda, ka, taisot A.D. attaisnojošu spriedumu, apelācijas instances tiesa nepamatoti atsaukusies uz Krimināllikuma 20.panta septīto daļu. Minēto likuma normu var attiecināt tikai uz noziedzīga nodarījuma dalībniekiem, bet no tiesas sprieduma secināms, ka A.D. tikai atradās nozieguma izdarīšanas vietā, bet neveica nevienu noziedzīgu darbību. Bez tam viņa pretrunīgās liecības ir vērtētas tikai un vienīgi apsūdzētā labā.

Prokurore uzskata, ka kasācijas protestā un zvērinātas advokātes I.Dogādovas kasācijas sūdzībā izteiktie lūgumi ir likumpamatoti un apmierināmi, bet apsūdzētā I.T. sūdzība noraidāma, atceļot apelācijas instances tiesas spriedumu un lietu nosūtot jaunai izskatīšanai.

Prokurore norāda, ka, izskatot lietu no jauna apelācijas instancē, ir izlemjams jautājums par pieteikto kompensāciju cietušajiem.

Izvērtējis apsūdzētā I.T. kasācijas sūdzības papildinājumos pieteikto lūgumu izskatīt lietu mutvārdu procesā, Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka tas noraidāms, jo atbilstoši Kriminālprocesa likuma 583.panta otrajai daļai iespējams pieņemt lēmumu pēc lietā esošajiem materiāliem.

Izskatījis lietas materiālus, izvērtējis kasācijas sūdzību un prokurora kasācijas protesta motīvus, iepazīties ar Ģenerālprokuratūras prokurora viedokli izklāstīto, Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2011.gada 14.februāra spriedums atceļams pilnībā un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā.

Kasācijas instances tiesa konstatē, ka apelācijas instances tiesas spriedums neatbilst Kriminālprocesa likuma 511., 512.panta prasībām, izskatot lietu pieļauti Kriminālprocesa likuma būtiski pārkāpumi un Krimināllikuma normu pārkāpumi.

Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka Krimināllietu tiesas kolēģija, izskatot lietu, ir nepareizi piemērojusi Krimināllikuma normu, kvalificējot apsūdzētā I.T. darbības pēc Krimināllikuma 20.panta otrās daļas un 279.panta otrās daļas, kas ir Kriminālprocesa likuma 574.panta 1., 2.punktā paredzētais pārkāpums.

Kā redzams no apelācijas instances tiesas par pierādītu atzītā apsūdzētā I.T. darbību apraksta, I.T. ir ne tikai organizējis Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, bet arī pats aktīvi piedalījies tā realizēšanā.

Apelācijas instances tiesa konstatēja: „Viena no nenoskaidrotajām personām paņēma J. uz rokām un aiznesa uz automašīnu BMW X5 ar reģistrācijas Nr.[..], kurā viņu gaidīja I.T. un A.D. Pēc kā A.D. uzsāka lēnām braukt, gaidot trešo nenoskaidroto personu. Redzot, ka J. iesēdināta automašīnā, trešā nenoskaidrotā persona palaida M.B., aizskrēja līdz A.D. vadītajai automašīnai un ielēca tajā un aizbrauca. Aizbraucot no nozieguma vietas, I.T. kopā ar J. pārsēdās viņa lietošanā esošajā automašīnā un aizveda J. uz dzīvokli Nr. [..] laukumā Nr.[..] Rīgā. Pēc tā, kad I.T. uzzināja, ka uzsāks kriminālprocess, viņš bērnu 2007.gada 6.janvārī nodeva J. T.”

Tiesas kolēģija uzskatīja, ka šādas apsūdzētā I.T. darbības atzīstamas par pierādītām un kvalificējamām „kā patvarības izdarīšanas organizēšana, jo, kā secināms no pārbaudītajiem pierādījumiem, I.T. pats tieši nav piedalījies noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, taču ir to organizējis, izplānojot to un iesaistot tajā citas personas.”

Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka šāds apelācijas instances tiesas secinājums ir pretrunā pašas tiesas konstatētajam.

Atbilstoši Krimināllikuma 19.pantam par dalību (līdzizdarīšanu) uzskatāma apzināta noziedzīga darbība, ar kuru tīšu noziedzīgu nodarījumu kopīgi, to apzinoties, tieši izdarījušas divas vai vairākas personas (tas ir, grupa). Katra no šīm personām ir noziedzīgā nodarījuma dalībnieks (līdzizdarītājs).

Atbilstoši Krimināllikuma 20.panta pirmajai daļai par līdzdalību uzskatāma apzināta darbība vai bezdarbība, ar kuru persona (līdzdalībnieks) kopīgi ar citu personu (izdarītāju) piedalījies tīša noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, bet pati nav bijusi tā tiešā izdarītāja. Noziedzīga nodarījuma līdzdalībnieki ir organizētāji, uzkūditāji, atbalstītāji. Savukārt šā panta otrā daļa nosaka, ka par organizētāju uzskatāma persona, kas noziedzīga nodarījuma izdarīšanu organizējusi vai vadījusi.

Kasācijas instances tiesa atzīmē, ka prokurors protestā pareizi norādījis, ka I.T. inkriminētais noziedzīgais nodarījums tika turpināts arī vēlāk pēc meitas vardarbīgas

atņemšanas mātei, aizvedot viņu ar automašīnu un noslēpjot dzīvoklī Nr.[..] laukumā Nr.[..] Rīgā.

Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētais noziedzīgais nodarījums atbilstoši Krimināllikuma 23.panta ceturtajai daļai ir ilgstošs noziedzīgs nodarījums un tas nav pabeigts ar meitas vardarbīgu atņemšanu mātei.

No pierādītā apsūdzības formulējuma izriet, ka noziedzīgā nodarījumā iesaistītās personas ir vienojušās par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu un savā starpā sadalījušas pienākumus.

Kasācijas instances tiesa atzīst, ka apelācijas instances tiesas spriedums ir jāatceļ arī daļā par apsūdzētā A.D. atzīšanu par nevainīgu un attaisnošanu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 279.panta otrās daļas.

Senāta Krimināllietu departaments konstatē, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas spriedums šajā daļā neatbilst Kriminālprocesa likuma 564.panta ceturtās daļas prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta ceturtajai daļai apelācijas instances tiesas nolēmuma motīvu daļā norādāms apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances tiesas atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

Kasācijas instances tiesa atzīst, ka prokurors protestā pamatoti norādījis, ka tiesa, izskatot lietu, ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 525.pantu. Tā otrajā daļā norādīts, ka attaisnojoša sprieduma motīvu daļā jānorāda:

- 1) tiesas noskaidrotos notikuma apstākļus;
- 2) apsūdzētā attaisnošanas pamatu un pierādījumus, kas to apstiprina;
- 3) motīvus, kāpēc tiesa noraida pierādījumus, ar kuriem pamatota apsūdzība.

Tā tiesa spriedumā norāda: „Izvērtējot apsūdzētajam A.D. celtās apsūdzības pamatotību, tiesu kolēģija uzskata, ka nav gūti pietiekami un pārliecinoši pierādījumi, ka A.D. zināja par I.T. noziedzīgo nodomu, tādēļ tiesu kolēģijas ieskatā A.D. darbības neveido noziedzīga nodarījuma sastāvu, jo netiek konstatēta noziedzīga nodarījuma subjektīvā puse. Šādu secinājumu tiesu kolēģija izdara, pamatojoties uz apsūdzētā I.T. un A.D. paskaidrojumiem.”

Senāta Krimināllietu departaments konstatē, ka spriedumā atreferēti apsūdzēto A.D., I.T. paskaidrojumi, kā arī citu personu liecības, bet nav dots to vērtējums tam, kuri

tieši no pierādījumiem ir A.D. attaisnošanas pamatā un kāpēc tiek noraidīti pierādījumi, ar kuriem pamatota apsūdzība.

Tādējādi konstatējams Kriminālprocesa likuma 525.panta otrās daļas 2., 3.punkta pārkāpums, kuru Senāta Krimināllietu departaments konkrētā lietā atzīst par būtisku Kriminālprocesa likuma pārkāpumu šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē, kas noveda pie nelikumīga nolēmuma.

Turklāt arī šajā daļā tiesas spriedums ir pretrunīgs un līdz ar to neatbilst Kriminālprocesa likuma 511., 512.panta prasībām.

Kā uz vienu no attaisnošanas pamatojumiem Krimināllietu tiesas kolēģija atsaucas uz Krimināllikuma 20.panta septīto daļu, norādot, ka „atbilstoši Krimināllikuma 20.panta septītās daļas nosacījumiem, ja līdzdalībnieks nav apzinājies kādu no izdarītāja un citu līdzdalībnieku izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, viņš par tiem nav saucams pie kriminālatbildības.”

Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka tādējādi apelācijas instances tiesa ir atzinusi A.D. par Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma līdzdalībnieku.

Izvērtējis apsūdzētā I.T. kasācijas sūdzībā norādītos motīvus, Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka tie ir daļēji pamatoti.

Apelācijas instances tiesa sprieduma 35.lappusē norāda: „Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 28.panta nosacījumiem, pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe nekā pārējiem pierādījumiem. Eksperta atzinums ir viens no pierādījumu veidiem, kas izvērtējams kā jebkurš cits lietā iesniegtais pierādījums. Izvērtējot lietas materiālos sniegtās ziņas par bērna J. psiholoģisko stāvokli pēc notikušā, tiesu kolēģija secina, pirmās instances tiesa ir nepilnīgi izvērtējusi šīs ziņas, kas ir bijis par pamatu tiesas pretrunīgiem secinājumiem. Izvērtējot iesniegtos ekspertu psihologu atzinumus, tiesu kolēģija uzskata, ka lielāka ticamība piešķirama Austrijā veiktās ekspertīzes atzinumam.”

Kasācijas instances tiesa atzīmē, ka apelācijas instances tiesa ir kļūdaini vērtējusi atsevišķus lietā iesniegtos dokumentus par J. psiholoģisko stāvokli kā ekspertu atzinumus.

Kriminālprocesa likuma 132.panta pirmā daļa nosaka, ka par pierādījumu kriminālprocesā var būt eksperta vai revidenta atzinums par faktiem un apstākļiem, kuru rakstveidā sniedz konkrētajā kriminālprocesā iesaistīts eksperts vai revidents.

Savukārt jautājumus, kas saistīti ar ekspertīzi un eksperta atzinumu regulē Kriminālprocesa likuma 193.-209.pants.

Kriminālprocesa likuma 200.panta pirmajā daļā noteikts, ka lēmumu par ekspertīzes noteikšanu pieņem procesa virzītājs vai izmeklēšanas grupas dalībnieks.

Savukārt Kriminālprocesa likuma 135.panta pirmajā daļā noteikts, ka par pierādījumu kriminālprocesā var būt dokuments, ja tas pierādīšanā izmantojams tikai sakarā ar tajā ietverto saturisko informāciju.

Kā redzams no lietā esošajiem dokumentiem, lietā nav pieņemts lēmums par ekspertīzes noteikšanu nepilngadīgās J. psiholoģiskā stāvokļa konstatēšanai atbilstoši Kriminālprocesa likuma 200.panta pirmajai daļai.

No pirmās instances tiesas sēdes protokola redzams, ka tiesā tika pratināta psiholoģe V.S.

Pirmās instances tiesa, noklausījusies procesa dalībnieku viedokli, noraidīja I.T. aizstāvja M.Silina pieteikto lūgumu par ekspertīzes noteikšanu, lai konstatētu nepilngadīgās J. psiholoģisko stāvokli.

Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka, vērtējot psihologu atzinumus kā ekspertīzes atzinumus, tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 130., 132.panta pārkāpumu, kuru Krimināllietu departaments konkrētā lietā atzīst par būtisku Kriminālprocesa likuma pārkāpumu šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē, kas noveda pie nelikumīga nolēmuma.

Kasācijas instances tiesa konstatē, ka apsūdzētā I.T. kasācijas sūdzībā pēc sava satura daļēji atkārtoti apelācijas sūdzībā izklāstītie argumenti, kuri jau likumā paredzētā kārtībā izvērtēti apelācijas instances tiesas spriedumā.

I.T. aizstāvja apelācijas sūdzībā tika apstrīdētas M.B., J.T. un A.Š. liecību patiesīgums, kā arī, M.B. liecību iegūšanas atbilstība likumam un J.T. nodarīto miesas bojājumu apstākļi.

Kā redzams no apelācijas instances tiesas sprieduma, tiesa detalizēti izklāstījusi argumentus, kuros noraidīti iepriekš nosauktie iebildumi.

Kasācijas instances tiesa atzīmē, ka apsūdzētais I.T. kasācijas sūdzībā, nosaucot gan Kriminālprocesa likuma, gan starptautiskās tiesību normas, faktiski nepiekrīt pierādījumu novērtējumam un apstrīd savu vainīgumu.

Kriminālprocesa likuma 128.panta pirmā daļa nosaka, ka pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe, bet šā panta otrā daļa nosaka, ka to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Senāts norāda, ka pierādījumu ticamība ir nepārprotami saistīta ar to izvērtējumu, ko atbilstoši likumam veic tikai tā tiesa, kas izskata lietu pēc būtības.

Lietu pēc būtības izskata pirmās instances tiesa, bet gadījumos, kad iesniegts apelācijas protests vai sūdzība, lietu pēc būtības izskata arī apelācijas instances tiesa.

Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmā daļa paredz, ka pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākās tiesas Senātam par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta trešajai daļai kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē, lietas faktiskos apstākļus neskaidro, lietu pēc būtības neizskata, kā arī soda ietekmējošos apstākļus no jauna nepārvērtē.

Senāta Krimināllietu departaments konstatē, ka ir pamatots iebildums apsūdzētā I.T. kasācijas sūdzībā par to, ka Krimināllietu tiesas kolēģija, nosakot viņam sodu, nav ņēmusi vērā Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 7.punktā norādīto atbildību mīkstinošo apstākli.

Kasācijas instances tiesa norāda, ka gadījumā, ja apelācijas instances tiesa konstatē Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 7.punktā norādītos apstākļus, tad tas jāņem vērā nosakot sodu.

Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva obligāta un nepieciešama pazīme nav būtiska kaitējuma radīšana, kas ir šā panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva obligāta pazīme.

Konkrētā lietā I.T. apsūdzēts un atzīts par vainīgu nevis Krimināllikuma 279.panta pirmajā daļā, bet gan šā panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā (pirmās instances tiesā) vai organizēšanā (apelācijas instances tiesā).

Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētās kvalificējošās pazīmes ir konstatēto darbību izdarīšana ar vardarbības piemērošanu un personu grupā pēc

iepriekšējas vienošanās, kas katra par sevi ir Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīme.

Tādējādi apsūdzētā I.T. kasācijas sūdzībā izteiktie apgalvojumi par Krimināllikuma 279.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva neesamību viņa darbībās ir pamatoti ar likuma - Krimināllikuma normas - nepareizu iztulkošanu.

Ņemot vērā to, ka apelācijas instances tiesas spriedums tiek atcelts pilnībā, izskatot lietu atkārtoti, tiesai ir jāvērtē arī apsūdzētā I.T. inkriminētā noziedzīgā nodarījuma sastāva esamība vai neesamība.

Krimināllietu departaments konstatē, ka lietā cietusī J.T. savā un savas nepilngadīgās meitas J. vārdā lūgusi piedzīt Ls 44 265 kaitējuma kompensāciju.

Pirmās instances tiesa kaitējuma kompensāciju cietušajai J.T. un J. nenoteica, bet piedzina no I. T. un A.D. solidāri J.T. labā Ls 1448,60 atlīdzību par zvērinātas advokātes I.Dogādovas veikto darbu cietušo J.T. un M.B. pārstāvībai kriminālprocesā.

Par pirmās instances tiesas spriedumu cietušo pārstāve I.Dogādova iesniedza apelācijas sūdzību daļā par noteikto materiālā un morālā kaitējuma atlīdzību, norādot, ka spriedumā nav motivēts, kāpēc netiek piedzīta visa advokātam samaksātā summa, bet tikai daļa, un kāpēc par materiāliem kaitējumiem netiek atzīti pārējie izdevumi, kurus tiesā pieprasīja cietusī J.T. un kurus viņa pamatoja ar dokumentiem. Tāpat pārstāve norādīja, ka tiesa nepamatoti lēmusi nenoteikt cietušajiem kompensāciju par viņiem nodarīto morālo aizskārumu, un nepamatoti spriedumā secinājusi, ka cietušie nav norādījuši morālā kaitējuma dziļumu un apjoma pamatojumu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmajai daļai tiesas izmeklēšana un tiesas debates apelācijas instances tiesā notiek sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros, kurus nedrīkst pārsniegt, izņemot gadījumus, kad apelācijas instances tiesai rodas šaubas par pirmās instances tiesas konstatēto apsūdzētā, dalībnieku vai līdzdalībnieku vainu vai atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

Kriminālprocesa likuma 564.panta ceturtajā daļā noteikts, ka apelācijas instances tiesas nolēmuma motīvu daļā norādāms apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances tiesas atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

Senāta Krimināllietu departaments konstatē, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas spriedumā ir dots atzinums par cietušās J.T. kaitējuma kompensāciju,

atzīstot, ka „kaitējuma kompensācijas nosakāma par summu Ls 3561, ko sastāda izdevumi par advokātes I.Dogādozas darbu, veicot viņas un M.B. pārstāvību un šie izdevumi ir dokumentāli apstiprināti.”

Senāta Krimināllietu departaments konstatē, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas spriedums daļā par cietušās J.T. morālā kaitējuma kompensācijas pieteikuma pamatotību ir pretrunīgs.

Tā sprieduma motīvu daļā norādīts, ka „izvērtējot J.T. norādīto morālā kaitējuma kompensācijas pamatojumu, tiesu kolēģija atzīst, ka nav pamata tā noteikšanai.” Tālāk spriedumā dota motivāciju, no kuras nepārprotami izriet, ka apelācijas instances tiesa uzskata, ka J.T. morālā kompensācija nepienākas. Savukārt sprieduma rezolutīvajā daļā norādīts, ka „kaitējuma kompensāciju cietušajai J.T. noteikt daļēji. No I.T. par labu J.T. piedzīt Ls 3561 par advokātes I.Dogādozas veikto darbu J.T. un M.B. pārstāvības realizēšanā”, nenorādot, vai pirmās instances tiesas spriedums daļā par morālo kompensāciju ir atstāts negrozīts, vai, atbilstoši motīvu daļā izklāstītajam - morālās kompensācijas pieteikums tiek noraidīts.

Kasācijas instances tiesa atzīmē, ka no Kriminālprocesa likuma normām, kas regulē tiesas apspriedē izlemjamos jautājumus un galīgā nolēmuma saturu, izriet, ka tiesa, izlemjot jautājumu par kompensācijas pieteikumu, var apmierināt (piedzīt) prasību par kaitējuma atlīdzību, neapmierināt (noraidīt) to, atstāt bez izskatīšanas pieteikumu par nodarījuma rezultātā radītā kaitējuma atlīdzināšanu un (vai) nenoteikt kompensāciju.

Senāta Krimināllietu departaments konstatē, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 511.panta otrajā daļā noteikto, ka tiesas spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam un tārad arī saprotamam.

Turklāt kasācijas instances tiesa konstatē, ka apelācijas instances tiesa sprieduma motīvu daļā ir konstatējusi, ka „cietusī J.T. savā un nepilngadīgās J. vārdā lūgusi piedzīt kaitējuma kompensāciju Ls 44 265 apmērā, kā morālu kaitējumu norādot Ls 40,000 apmērā”, bet spriedumā vispār nav lēmusi par kaitējuma kompensāciju attiecībā uz nepilngadīgo J., tādējādi pieļaujot Kriminālprocesa likuma 562.panta pirmās daļas pārkāpumu un neizskatot cietušās pārstāves kasācijas sūdzību pilnā apjomā.

Augstākā tiesa 2010./2011.gada tiesu prakses apkopojumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā” norāda: „Lai nodrošinātu personai ar likumu garantētās iespējas morālās kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai, gadījumā, ja cietušā pieteiktā kompensācija nav apmierināta, tiesai jāizlemj un nolēmumā jānorāda, vai cietušā pieteiktais morālā kaitējuma atlīdzinājums nav jānosaka vai arī ir

jānoraida, jo šim apstāklim ir nozīme, vai cietusī persona saglabā tiesības pieteikt prasību civiltiesiskā kārtībā, kā tas noteikts Kriminālprocesa likuma 353.panta otrajā daļā (apkopojuma 66.lpp.).

Senāta Krimināllietu departaments atzīst, ka ņemot vērā iepriekš norādīto, arī daļā par kaitējuma kompensāciju apelācijas instances tiesas spriedums ir taisīts, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 511.panta otrās daļas, 564.panta ceturtās daļas prasības.

Norādīto Kriminālprocesa likuma 511.panta otrās daļas, 562.panta pirmās daļas, 564.panta ceturtās daļas pārkāpumu kasācijas instances tiesa šajā lietā atzīst par būtisku Kriminālprocesa likumu pārkāpumu šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē, kas noveda pie nelikumīga nolēmuma.

Lieta apelācijas instances tiesā jāizskata no jauna atbilstoši Kriminālprocesa likuma 53.nodaļas normām.

Senāts šajā lēmumā nedod vērtējumu cietušo J.T. un M.B. pārstāves I.Dogādovas kasācijas sūdzībā izteiktajiem argumentiem par J.T. noteikto kaitējuma kompensācijas apmēru.

Vadoties pēc Kriminālprocesa likuma 585., 587.panta, Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departaments

n o l ē m a

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2011.gada 14.februāra spriedumu atcelt pilnībā un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā.

Lēmums nav pārsūdzams.